

per Imma Colomer
actriu i directora
associada de l'AADPC

És un honor i a la vegada una feinada que agraeixo.

S'han dit paraules molt encertades en aquests 70 anys de manifestos per celebrar el Dia mundial del Teatre. D'un any per l'altre és poc temps perquè les coses canviïn però sí que aquests escrits ajuden a reflexionar. Us explicaré un conte:

Hi havia una vegada una gran foguera en una nit freda, fosca i negra. Va haver-hi gent que el va veure aquest foc, homes i dones s'hi acostaven, nens i vells. Alguns sortien de les cabanes i també s'hi apropaven i es quedaven drets qüestionant al foc, en silenci. Primer va arribar una persona, després cinc, divuit, trenta sers humans al votant d'aquell foc. Una de les dones retira unes cendres, les toca amb les mans, se les frega, s'acaronen la cara. Aquesta dona amb la cara ratllada de gris i negre udola, salta i es mou, dona voltes, aixeca els braços, balla. A poc a poc la gent s'asseu i la mira amb els ulls embadalits, observen. Cap més soroll al voltant més que el crit d'algun mussol. La gent espera, el calor del foc acompanya. La dona amb la cara grisa i negra s'atura i mira, una per una, les persones del voltant de la foguera i amb les mans les anima a udolar. Fluiet comencen a sentir-se udols profunds i cada vegada més forts i lliures fins que omplen la buidor de la nit. S'aturen i respiren. La nit no respon. La dona de la cara grisa i negra comença a parlar, tothom calla, tothom escolta, i els hi explica aquesta història:

-Hi havia una vegada una gran foguera en una nit freda, fosca i negra. Va haver-hi gent que el va veure aquest foc... Una de les dones retira unes cendres , s'acaronen la cara... etc.

I vet aquí que la gent es va quedar encantada escoltant la seva pròpia història.

MANIFEST DE L'AADPC DEL DIA MUNDIAL DEL TEATRE 2018

Aquest relat és per dir que el teatre parla de nosaltres, ens mostra el que ens passa, és per això que ens atrapa, per això ens interessa. La nit fosca i freda tots la tenim al nostre voltant. Només hem de cercar la foguera, cuidar-la, mantenir-la crepitant, agafar l'energia del foc i la llum, empoderar-nos pintant-nos la cara i treure de dins les nostres pròpies paraules.

Com revelar-se a la negror i al fred? Com encendre el foc? Com avivar-lo? Com fer sentir el udols? Com riure'ns dels nostres propis fantasmes?

Respecte als ingredients humans que fem servir quan fem teatre crec que no s'ha inventat encara res millor: un actor, un espai i algú que escolta. El teatre sobreviu, té sentit. Una part d'ell sempre comença de nou. Per això és efímer i genial a la vegada. Estem entre custodiar els valors de la civilització i experimentar a dojo, sense por. És esquizofrènic però és la nostra manera de formar part de l'evolució. Ho necessitem. Fer teatre és preguntar-se a un mateix i a la societat.

El foc del teatre avui es manté viu, amb energia emergent de les noves generacions, i la societat en gaudeix d'aquest benefici, però està amenaçat per la precarietat i la competència. El teatre en molt casos s'ha convertit en una ONG. Volem que les companyies puguin viure amb una bona entesa amb les sales, que les joves creacions puguin desenvolupar-se, que no hi hagi tants aturats en el nostre sector, que els sous s'equiparin però no a la baixa, que els organismes culturals valorin i recolzin la feina que estem fent. No al IVA retroactiu de les subvencions. En els moments durs que estem vivint de dificultats de gestió dels esdeveniments actuals podem perdre el que tenim i la capacitat de fer front a tots aquests problemes.

La M. Aurèlia Capmany deia que "estava enamorada de la intel·ligència", sabem que també del teatre. Desitjant que aquesta intel·ligència planegi sobre tots nosaltres, tinguem una bona festa!

Imma Colomer

27 de març de 2018